

Sygn. akt II CSK 478/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa J. Ż.
przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w G.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 5 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 14 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego;

2) przyznaje r.pr. A.B. z Kancelarii Radców Prawnych w S. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...]. kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) wraz z należnym podatkiem od towarów i usług tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów pomocy prawnej świadczonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez powoda skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Sformułowane w ujęciu strony skarżącej na s. 2 i s. 5-6 zagadnienie nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadza się ono do oczekiwania uzyskania odpowiedzi na pytanie, czy zakaz wynikający z art. 4 Karty Praw Podstawowych UE należy stosować bezpośrednio jako kryterium w sprawach roszczeń o naruszenie dóbr osobistych.

Strona skarżąca przedstawionego zagadnienia nie osadza w pogłębionym kontekście prawnym także na s. 5-6 skargi, aczkolwiek, skoro ma ono cechować się istotnością z punktu widzenia prawnego, to niezbędne jest umiejscowienie go w płaszczyźnie analizy jurydycznej, nie ograniczonej wyłącznie do wskazania samego stanowiska judykatury.

Również przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została wykazana. Skarżąca nie wskazała bowiem przyczyny, dla której zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów art. 23 i 24 k.c., ani też na stronach 2-5 skargi nie

wyjaśniła, na czym polega ewentualna rozbieżność w orzecznictwie sądów co do wykładni powyższych przepisów w powołanych judykatach.

W tym stanie rzeczy należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.

Sąd Najwyższy przyznał pełnomocnikowi powoda koszty nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, działając na podstawie § 2 ust. 3, § 6 pkt 6, § 12 ust. 4 pkt 2 i §§ 19-20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. 2013, poz. 490).